

Štev. 1.

V Ljubljani, 1. prosinca 1915.

Leto XVI.

Pod božičnim drevescem.

1.

Aj, tisoč mi lučc tam z drevesa žari,
 ah, tisoč z njih gleda očetnih oči,
 in mamice mile obrazek
 zre v me, da potresa me mrazek
 veselja, ki ga le ljubezen rodi. . .
 In bratcev in sestic božični nasmeh
 igra se po smrečice svetlih vrheh.
 Očetu in mamici sije obraz,
 ko gledata srečno-vesela na nas.
 Veselje vam vsem, kar vas tukaj stoji
 pod drevcem božičnim, nocoj naj žari,
 saj danes tajnostna božična gre noč
 do sel, mest bogatih, do skromnih koč.

Darove prinaša,
 bolesti odnaša,
 potaplja skrbi
 v svoje svetle oči.

O, Božič ; o, starši ! Kako sem vesel,
 najrajši vse skupaj takoj bi objel !
 No, lepe so lučce, ki gori bleste,
 še lepše slaščice, ki gori vise !
 Za vse, kar ta noč nam je dala,
 dobrotniki ljubljani — hvala !

2.

Tu radostna srca utripljejo nam,
 darovi bogati se sipljejo nam ;

a gori na bojni poljani
junaki so naši tam zbrani.

Li tudi pojo,
se morda bijo?

Li streha se pne jim nad trudno glavó,
gorí na poljani božično drevo?
Gori jim, gori jim božično drevo,
nad njimi dom: svetlo božično nebo.
Njih srca so divna božična luč,
do njih vladar ima preljubljeni ključ;
drevo so najlepše zažgali,
ki zanj se, za dom bojevali.
Tu radostna srca utripljejo nam,
darovi bogati se sipljejo nam:
z dreves vse najboljše zberimo,
junakom tem našim pošljimo!
Da tudi njim lepa božična bo noč,
junakom tem našim v pomoč, na pomoč!

Andrej Rapè.

Na bojnem polju.

*Temna, silna ptica kroži v zraki,
v polju ravnem boj bijó junaki;
sablje bliskajo, grme topovi,
v boj rjové srdit in vedno novi.*

*Od srca do belega tja čela
roža-kri je zakipela vrela. —
Slednjič še oko odpre se tužno,
vzdih iz prs odplul na stran je južno.*

*Hej, topov rjojenje k svatbi kliče,
smrt izbira v polju si mrliče! —
Od topov, pod konjskimi kopiti
v vrsti nepregledni vsi leže ubili . .*

*Tam doma je mati v sobi tihí,
vro za sinom ji molitve, vzdihí:
Vzdihá dva od severa in juga
v tožnem srečanju objame tuga . . .*

*Temna ptica, vran z višine pada,
sede na krvava prsa mlada:
kljun zasaja v prsa ostrorezni,
zasadi v srce ga, v hram ljubezni . . .*

Fran Žgur.

